

31996L0026

L 124/1

DZIENNIK URZĘDOWY WSPÓLNOT EUROPEJSKICH

23.5.1996

DYREKTYWA RADY 96/26/WE**z dnia 29 kwietnia 1996 r.****w sprawie dostępu do zawodu przewoźnika drogowego transportu rzeczy i przewoźnika drogowego transportu osób oraz wzajemnego uznawania dyplomów, świadectw i innych dokumentów potwierdzających posiadanie kwalifikacji, mająca na celu ułatwienie tym przewoźnikom korzystania z prawa swobody przedsiębiorczości w dziedzinie transportu krajowego i międzynarodowego**

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 75,

uwzględniając wniosek Komisji ⁽¹⁾,uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽²⁾,stanowiąc zgodnie z procedurą określoną w art. 189c Traktatu ⁽³⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

dyrektywa Rady 74/561/EWG z dnia 12 listopada 1974 r. w sprawie dostępu do zawodu przewoźnika drogowego transportu rzeczy w zakresie krajowych i międzynarodowych operacji transportowych ⁽⁴⁾, dyrektywa Rady 74/562/EWG z dnia 12 listopada 1974 r. w sprawie dostępu do zawodu przewoźnika drogowego transportu osób w zakresie krajowych i międzynarodowych operacji transportowych ⁽⁵⁾ oraz dyrektywa Rady 77/796/EWG z dnia 12 grudnia 1977 r. w sprawie wzajemnego uznawania dyplomów, świadectw i innych dokumentów potwierdzających

posiadanie kwalifikacji przewoźników drogowego transportu rzeczy oraz przewoźników drogowego transportu osób, uwzględniająca środki mające na celu skuteczne wsparcie takich przewoźników w wykonywaniu przez nich prawa swobody przedsiębiorczości ⁽⁶⁾, były w sposób zasadniczy wielokrotnie zmieniane; dla celów jasności i racjonalności należy te dyrektywy zebrać w jednym tekście;

organizacja rynku transportowego jest jednym z podstawowych elementów wprowadzanej w życie wspólnej polityki transportowej, przewidzianej w Traktacie;

podjęcie środków, mających na celu koordynację warunków dostępu do zawodu przewoźnika drogowego transportu rzeczy i przewoźnika drogowego transportu osób (zwanym dalej „przewoźnikiem drogowym”) sprzyjać będzie skutecznemu wykonywaniu prawa przedsiębiorczości przez tych przewoźników;

niezbędne jest wprowadzenie wspólnych zasad dostępu do zawodu przewoźnika drogowego w transporcie krajowym i międzynarodowym, w celu zapewnienia lepszych kwalifikacji takich przewoźników drogowych, co przyczyni się do racjonalizacji rynku, poprawy jakości świadczonych usług w interesie użytkowników, przewoźników i całej gospodarki, a także do zwiększenia bezpieczeństwa drogowego;

zasady dostępu do zawodu przewoźnika drogowego powinny obejmować: nieposzlakowaną opinię, zdolność finansową i kwalifikacje zawodowe przewoźników;

nie jest niezbędne włączenie do tych wspólnych zasad niektórych rodzajów transportu o ograniczonym znaczeniu gospodarczym;

od dnia 1 stycznia 1993 r. dostęp do rynku transgranicznego drogowego transportu rzeczy jest regulowany systemem zezwoleń Wspólnoty, wydawanych na podstawie kryteriów jakościowych;

⁽¹⁾ Dz.U. C 286 z 14.11.1990, str. 4 oraz zmiana przekazana w dniu 16 grudnia 1993 r.

⁽²⁾ Dz.U. C 339 z 31.12.1991, str. 5 oraz Dz.U. C 295 z 22.10.1994, str. 30.

⁽³⁾ Opinia Parlamentu Europejskiego z dnia 13 grudnia 1991 r. (Dz.U. C 13 z 20.1.1992, str. 443) oraz z dnia 20 kwietnia 1994 r. (Dz.U. C 128 z 9.5.1994, str. 136), wspólne stanowisko Rady z dnia 8 grudnia 1995 r. (Dz.U. C 356 z 30.12.1995, str. 1) oraz decyzja Parlamentu Europejskiego z dnia 28 marca 1996 r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym).

⁽⁴⁾ Dz.U. L 308 z 19.11.1974, str. 18. Dyrektywa ostatnio zmieniona rozporządzeniem (EWG) nr 3572/90 (Dz.U. L 353 z 17.12.1990, str. 12).

⁽⁵⁾ Dz.U. L 308 z 19.11.1974, str. 23. Dyrektywa ostatnio zmieniona rozporządzeniem (EWG) nr 3572/90 (Dz.U. L 353 z 17.12.1990, str. 12).

⁽⁶⁾ Dz.U. L 334 z 24.12.1977, str. 37. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 89/438/EWG (Dz.U. L 212 z 22.7.1989, str. 101). Sprostawienie, Dz.U. L 298 z 17.10.1989, str. 31.

w zakresie wymogu nieposzlakowanej opinii niezbędne jest, w celu skutecznej reorganizacji rynku, ujednoczenie procedury dostępu do wykonywania zawodu przewoźnika drogowego, przy czym wnioskodawca nie może być karany za ciężkie przestępstwa kryminalne, włączając przestępstwa gospodarcze, nie może być uznany za niezdolnego do wykonywania zawodu i musi spełniać wymagania określone przepisami dotyczącymi zawodu przewoźnika drogowego;

w odniesieniu do wymogu odpowiedniej zdolności finansowej niezbędne jest, w szczególności w celu zapewnienia równego traktowania przedsiębiorstw w różnych Państwach Członkowskich, ustanowienie niektórych kryteriów, które muszą spełniać przewoźnicy drogowi;

w zakresie wymogu nieposzlakowanej opinii i zdolności finansowej, odpowiednie byłoby uznawanie właściwych dokumentów, wydawanych przez właściwe władze w kraju pochodzenia przewoźnika drogowego lub kraju przybycia jako wystarczający dowód umożliwiający dostęp do danej działalności w przyjmującym Państwie Członkowskim;

odnośnie wymogu kwalifikacji zawodowych, zalecane jest zastrzeżenie sprawdzenia kwalifikacji wnioskodawcy na przewoźnika drogowego poprzez przeprowadzenie egzaminu pisemnego, przy czym Państwa Członkowskie mogą zwolnić wnioskodawcę z takiego egzaminu, jeśli wykaże się on wystarczającym doświadczeniem praktycznym;

w zakresie kwalifikacji zawodowych, świadectwa wydawane zgodnie z przepisami Wspólnoty, regulującymi dostęp do zawodu przewoźnika drogowego, muszą być uznawane jako wystarczający dowód przez przyjmujące Państwo Członkowskie;

należy przyjąć przepisy dotyczące systemu wzajemnej pomocy między Państwami Członkowskimi w celu zastosowania niniejszej dyrektywy;

niniejsza dyrektywa nie może naruszać obowiązków Państw Członkowskich, dotyczących terminów wprowadzenia w życie lub stosowania dyrektyw przedstawionych w załączniku II część B,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ;

TYTUŁ I

Dostęp do zawodu przewoźnika drogowego

Artykuł 1

1. Dostęp do zawodu przewoźnika drogowego transportu rzeczy i przewoźnika drogowego transportu osób regulowany jest

przepisami przyjętymi przez Państwa Członkowskie zgodnie ze wspólnymi zasadami zawartymi w niniejszej dyrektywie.

2. Do celów niniejszej dyrektywy:

- „zawód przewoźnika drogowego transportu rzeczy” oznacza działalność każdego przedsiębiorstwa odpłatnie dokonującego transportu rzeczy dla osób trzecich środkami takimi jak samodzielny pojazd silnikowy lub zespół pojazdów połączonych,
- „zawód przewoźnika drogowego transportu osób” oznacza działalność każdego przedsiębiorstwa użytkującego pojazdy silnikowe o odpowiedniej konstrukcji i wyposażeniu oraz przeznaczone do przewozu ponad dziewięciu osób, łącznie z kierowcą, działalność przedsiębiorstwa organizującego osobowe usługi transportowe publicznie dostępne lub dostępne dla pewnych grup osób w zamian za opłatę poniesioną przez osobę transportowaną lub przez organizatora transportu,
- „przedsiębiorstwo” oznacza każdą osobę fizyczną lub prawną, nastawioną na osiągnięcie zysku lub nie, stowarzyszenie lub grupę osób bez osobowości prawnej, nastawioną na osiągnięcie zysku lub nie, lub jakikolwiek organ władzy publicznej, posiadający własną osobowość prawną lub uzależniony od władzy, która taką osobowość posiada.

Artykuł 2

1. Niniejsza dyrektywa nie ma zastosowania do przedsiębiorstw wykonujących działalność przewoźnika drogowego transportu rzeczy pojazdami o dopuszczalnym ładunku handlowym do 3,5 tony lub dopuszczalnej całkowitej masie ładunkowej nieprzekraczającej 6 ton. Jednakże Państwa Członkowskie mogą obniżyć wymienione limity dla wszystkich lub wybranych kategorii transportu.

2. Państwa Członkowskie, po konsultacji z Komisją, uprawnione są do zwalniania ze stosowania wszystkich lub części przepisów niniejszej dyrektywy przedsiębiorstw zajmujących się transportem drogowym rzeczy, które działają wyłącznie na krajowym rynku transportowym oraz mające jedynie niewielki wpływ na ten rynek z uwagi na:

- rodzaj przewożonych rzeczy, lub
- niewielką odległość.

W przypadku nieprzewidzianych okoliczności, Państwa Członkowskie mogą udzielić tymczasowego zwolnienia do zakończenia konsultacji z Komisją.

3. Państwa Członkowskie, po konsultacji z Komisją, uprawnione są do zwalniania ze stosowania wszystkich lub części przepisów niniejszej dyrektywy przedsiębiorstw zajmujących się jedynie usługami drogowego transportu osób do celów niekomercyjnych

lub o działalności podstawowej innej niż przewoźnik drogowego transportu osób wówczas, gdy ich operacje transportowe mają jedynie niewielki wpływ na rynek transportowy.

Artykuł 3

1. Przedsiębiorstwa zainteresowane wykonywaniem działalności przewoźnika drogowego powinny:

- a) posiadać nieposzlakowaną opinię;
- b) posiadać odpowiednią zdolność finansową;
- c) posiadać wymagane kwalifikacje zawodowe.

Jeśli wnioskodawca jest osobą fizyczną i nie spełnia wymogu z lit. c), właściwe władze mogą zezwolić na wykonywanie zawodu przewoźnika drogowego pod warunkiem, że wskaże on wymienionym władzom inną osobę, spełniającą warunki z lit. a) i c), która w sposób ciągły i skuteczny zarządzać będzie operacjami transportowymi przedsiębiorstwa.

Jeśli wnioskodawca nie jest osobą fizyczną:

- warunek przewidziany w lit. a) musi być spełniony przez osobę lub osoby, które w sposób ciągły i skuteczny zarządzać będą operacjami transportowymi przedsiębiorstwa. Państwa Członkowskie mogą zażądać, aby również inne osoby w przedsiębiorstwie spełniały ten warunek,
- warunek przewidziany w lit. c) musi być spełniony przez osobę lub osoby, określone w tiret pierwszym.

2. Państwa Członkowskie określą warunki, które muszą być spełnione przez przedsiębiorstwa utworzone na ich terytoriach, aby spełniony został wymóg nieposzlakowanej opinii.

Do ich obowiązków należy zdecydowanie o tym, że warunek ten nie jest spełniany lub przestał być spełniany, jeśli osoba fizyczna lub osoby, od których oczekuje się spełnienia tego warunku na mocy ust. 1:

- a) zostały skazane za popełnienie ciężkich przestępstw kryminalnych, włączając w to przestępstwa gospodarcze;
- b) zostały uznane za niezdolne do wykonywania zawodu przewoźnika drogowego na podstawie któregokolwiek z obowiązujących przepisów prawnych;
- c) zostały skazane za popełnienie ciężkich, powtarzających się przestępstw przeciwko obowiązującym przepisom prawnym, dotyczącym:

- płac i warunków zatrudnienia w zawodzie, lub
- transportu drogowego rzeczy i w zależności od przypadku, osób, w szczególności przepisów dotyczących czasu pracy i wypoczynku kierowców, masy i rozmiarów pojazdów handlowych, bezpieczeństwa drogowego i bezpieczeństwa pojazdów.

W przypadkach określonych w lit. a) — c), warunek nieposzlakowanej opinii pozostaje niespełniony aż do czasu rehabilitacji lub innych działań przynoszących równoważny skutek, odpowiednio do właściwych przepisów krajowych.

3. a) Odpowiednia zdolność finansowa oznacza dostęp do wystarczających zasobów zapewniających właściwe uruchomienie przedsiębiorstwa i właściwe administrowanie nim;

b) do celów oceny zdolności finansowej właściwe władze biorą pod uwagę: rozliczenia roczne przedsiębiorstwa, jeśli takie istnieją; dostępne fundusze, łącznie z gotówką w banku, kredyt przejściowy oraz przyznany limit kredytowy, wszelkie aktywa, włączając w to nieruchomości, które są dostępne dla zapewnienia zabezpieczenia przedsiębiorstwa; koszty, włączając w to koszty zakupów lub zaliczek na pojazdy, nieruchomości, zakład, wyposażenie i kapitał obrotowy;

c) przedsiębiorstwo musi dysponować kapitałem i rezerwą o wartości co najmniej:

- 3 000 ECU na każdy użytkowany pojazd, lub
- 150 ECU na tonę maksymalnie dopuszczanej wagi pojazdów użytkowanych w transporcie drogowym rzeczy przez przedsiębiorstwo, lub
- 150 ECU na każde miejsce w pojazdach wykorzystywanych przez przedsiębiorstwo do transportu osób,

a) wymaganą będzie kwota najniższa.

Państwa Członkowskie mogą wyłączyć stosowanie pierwszego akapitu w przypadku przedsiębiorstw transportowych, które prowadzą działalność wyłącznie na rynku krajowym;

d) do celów, określonych w lit. a), b) i c), właściwe władze, jako dowód zdolności finansowej, mogą przyjąć potwierdzenie lub zapewnienie przekazane przez bank lub inną odpowiednio uznawaną instytucję. Takie potwierdzenie lub zapewnienie może być wydawane w formie gwarancji bankowej lub w innej podobnej formie.

e) litery b), c) i d) stosuje się jedynie do przedsiębiorstw uprawnionych do prowadzenia działalności przewoźnika drogowego w Państwie Członkowskim, na mocy przepisów krajowych, począwszy od dnia 1 stycznia 1990 r.

4. Wymóg kwalifikacji zawodowych oznacza posiadanie umiejętności udokumentowanych pisemnym egzaminem, który może przybrać formę testu wielokrotnego wyboru, organizowanego przez władzę lub organ powołany do tego celu przez każde Państwo Członkowskie w zakresie dziedzin wymienionych w załączniku I.

Państwa Członkowskie mogą zwolnić z egzaminu kandydatów na przewoźnika drogowego, którzy wykazą się praktycznym doświadczeniem nabytym w czasie co najmniej pięciu lat na szczeblu zarządzania.

Państwa Członkowskie mogą zwolnić z egzaminów posiadaczy niektórych dyplomów wyższego stopnia lub dyplomów technicznych świadczących o wysokich kwalifikacjach, które są dokumentem potwierdzającym rzetelną wiedzę z dziedzin wymienionych w załączniku I, które będą określone przez Państwa Członkowskie przygotowujące egzaminy z danej dziedziny objętej dyplomami.

Świadectwa wydane przez władzę lub organ określony w akapicie pierwszym muszą być sporządzone jako dowód kwalifikacji zawodowych.

Artykuł 4

Państwa Członkowskie określają okoliczności, w jakich przedsiębiorstwo transportowe może, bez względu na art. 3 ust. 1, działać tymczasowo maksymalnie przez okres jednego roku z z możliwością przedłużenia maksymalnie do sześciu miesięcy, w ściśle uzasadnionych przypadkach, w przypadku śmierci lub fizycznej czy też prawnej niezdolności osoby fizycznej wykonującej zawód przewoźnika drogowego lub osoby fizycznej, która spełnia wymogi art. 3 ust. 1 lit. a) i c).

Właściwe władze w Państwach Członkowskich mogą, w drodze wyjątku i w pewnych szczególnych przypadkach, w pełni zezwolić osobie niespełniającej wymogu kwalifikacji zawodowych określonego w art. 3 ust. 1 lit. c), na prowadzenie przedsiębiorstwa transportowego pod warunkiem, że taka osoba posiada co najmniej trzyletnie praktyczne doświadczenie w codziennym zarządzaniu przedsiębiorstwem.

Artykuł 5

1. Przedsiębiorstwa przedstawiające dowód, że przed:

— dniem 1 stycznia 1978 r. w przypadku Belgii, Danii, Francji, Niemiec, Włoch i Zjednoczonego Królestwa,

— dniem 1 stycznia 1984 r. w przypadku Grecji,
— dniem 1 stycznia 1986 r. w przypadku Hiszpanii i Portugalii,
— dniem 3 października 1989 r. w przypadku terytorium byłej Niemieckiej Republiki Demokratycznej,

na mocy krajowych przepisów w danym Państwie Członkowskim otrzymały zezwolenie na działalność, odpowiednio, przewoźnika drogowego transportu rzeczy lub osób w zakresie transportu krajowego i/lub międzynarodowego, są zwolnione z wymogu dostarczenia dowodu na to, że spełniają warunki określone w art. 3.

2. Jednakże te osoby fizyczne, które:

— po dniu 31 grudnia 1974 r. i przed dniem 1 stycznia 1978 r. w przypadku Belgii, Danii, Francji, Niemiec, Włoch i Zjednoczonego Królestwa,

— po dniu 31 grudnia 1980 r. i przed dniem 1 stycznia 1984 r. w przypadku Grecji,

— po dniu 31 grudnia 1982 r. i przed dniem 1 stycznia 1986 r. w przypadku Hiszpanii i Portugalii,

— po dniu 2 października 1989 r. i przed dniem 1 stycznia 1992 r. w przypadku terytorium byłej Niemieckiej Republiki Demokratycznej,

oraz które:

— otrzymały zezwolenie na prowadzenie działalności odpowiednio przewoźnika drogowego transportu rzeczy lub osób bez dostarczenia dowodów o ich kwalifikacjach zawodowych wymaganych przepisami krajowymi, lub

— zostały wyznaczone do skutecznego i ciągłego zarządzania operacjami transportowymi przedsiębiorstwa,

muszą spełniać warunek kwalifikacji zawodowych określone w art. 3 ust. 4 przed:

— dniem 1 stycznia 1980 r. w przypadku Belgii, Danii, Francji, Niemiec, Włoch i Zjednoczonego Królestwa,

— dniem 1 stycznia 1986 r. w przypadku Grecji,

— dniem 1 stycznia 1988 r. w przypadku Hiszpanii i Portugalii,

— dniem 1 lipca 1992 r. w przypadku terytorium byłej Niemieckiej Republiki Demokratycznej.

Ten sam wymóg stosuje się w przypadku wymienionym w art. 3 ust. 1 akapicie trzecim.

Artykuł 6

1. Decyzje podejmowane przez właściwe władze Państw Członkowskich zgodnie ze środkami podjętymi na podstawie niniejszej dyrektywy i powodujące odrzucenie wniosku o dopuszczenie do

zawodu przewoźnika transportu drogowego powinny określić podstawy, na jakich się opierają.

2. Państwa Członkowskie zapewnią, aby właściwe władze wycofały zezwolenie na wykonywanie zawodu przewoźnika drogowego, jeśli stwierdzą, że warunki z art. 3 ust. 1 lit. a), b) lub c) przestały być spełniane. Jednakże w tym przypadku powinien zostać wyznaczony odpowiedni czas na mianowanie zastępcy.

3. W odniesieniu do decyzji, określonych w ust. 1 i 2, obowiązkiem Państw Członkowskich jest zapewnienie, aby przedsięwzięcia objęte niniejszą dyrektywą były zdolne do obrony swych interesów przy pomocy odpowiednich środków.

Artykuł 7

1. W przypadku, gdy ciężkie przestępstwa lub lekkie powtarzające się przestępstwa przeciwko przepisom regulującym transport drogowy lub osobowy, gdzie stosowne, zostały popełnione przez przewoźników nie mających stałej siedziby w danym Państwie Członkowskim, i mogłyby to prowadzić do wycofania zezwolenia wykonywania zawodu przewoźnika drogowego, Państwa Członkowskie dostarczą Państwu Członkowskiemu, w którym przewoźnik drogowy ma zarejestrowaną działalność gospodarczą, wszelkich informacji będących w ich posiadaniu dotyczących przestępstw i nałożonych przez nie kar.

2. Jeśli Państwo Członkowskie wycofa zezwolenie na wykonanie zawodu przewoźnika drogowego w transporcie międzynarodowym, powinno ono poinformować o tym Komisję, która przekaze niezbędne informacje zainteresowanym Państwom Członkowskim.

3. Państwa Członkowskie będą udzielać sobie nawzajem pomocy w celu zastosowania niniejszej dyrektywy.

TYTUŁ II

Wzajemne uznawanie dyplomów, świadectw i innych dokumentów potwierdzających posiadanie kwalifikacji

Artykuł 8

1. Państwa Członkowskie, w odniesieniu do działalności określonej w niniejszej dyrektywie, podejmą środki określone w niniejszej dyrektywie i dotyczące podejmowanej i prowadzonej na ich terytoriach działalności osób fizycznych i przedsiębiorstw wymienionych w tytule I programu ogólnego w celu zniesienia ograniczeń prawa przedsiębiorczości ⁽¹⁾.

2. Bez uszczerbku dla ust. 3 i 4, przyjmujące Państwo Członkowskie, w celu dopuszczenia do zawodu przewoźnika drogowego, zaakceptuje, jako wystarczający dowód spełnienia wymogów

nieposzlakowanej opinii lub braku uprzednio ogłoszonej upadłości, wyciąg sądowy lub podobny dokument wydany przez właściwe władze sądowe lub administracyjne w kraju pochodzenia lub kraju przybycia przewoźnika drogowego.

3. Jeśli przyjmujące Państwo Członkowskie nakłada na swoich własnych obywateli określone wymogi dotyczące nieposzlakowanej opinii, a dowody na spełnianie tego warunku nie mogą być uzyskane z dokumentów, określonych w ust. 2, Państwo to przyjmie, jako wystarczający dowód w odniesieniu do obywateli innych Państw Członkowskich, świadectwo wydane przez właściwe władze sądowe lub administracyjne w kraju pochodzenia lub przybycia, stwierdzające, że odnośne warunki zostały spełnione. Świadectwa takie dotyczyć będą jedynie konkretnych faktów, uznanych przez kraj przyjmujący.

4. W przypadku, gdy kraj pochodzenia lub przybycia obywatela innego Państwa Członkowskiego nie wyda wymaganego zgodnie z ust. 2 i 3 dokumentu, dokument taki może być zastąpiony oświadczeniem pod przysięgą lub uroczystą deklaracją złożoną przez osobę, o której mowa, odpowiednio przed właściwymi władzami sądowymi lub administracyjnymi, lub, gdzie stosowne, przed notariuszem w kraju pochodzenia lub przybycia tej osoby; władze lub notariusz, o których mowa, powinny wydać świadectwo potwierdzające autentyczność oświadczenia pod przysięgą lub uroczystej deklaracji. Oświadczenie lub deklaracja dotycząca braku uprzedniej upadłości może być również złożona przed właściwym organem w tym samym kraju.

5. Dokumenty wydane zgodnie z ust. 2 i 3 nie będą akceptowane, jeśli przedstawione zostaną w terminie późniejszym niż trzy miesiące od daty ich wydania. Warunek ten ma zastosowanie nie się również do oświadczeń i deklaracji złożonych zgodnie z ust. 4.

Artykuł 9

1. Jeśli w przyjmującym Państwie Członkowskim wymagane jest świadectwo, będące dowodem zdolności finansowej, Państwo to jako równoważne świadectwo wydane na jego własnym terytorium uznawać będzie analogiczne świadectwo wydane przez banki w kraju pochodzenia lub przybycia obywatela innego Państwa Członkowskiego lub wydane przez inne wyznaczone przez ten kraj organy finansowe.

2. Jeśli Państwo Członkowskie nakłada na swoich obywateli wymagania w zakresie zdolności finansowej i jeśli dowody, że takie wymogi są spełniane nie mogą być uzyskane na podstawie dokumentu, określonego w ust. 1, państwo to zaakceptuje jako wystarczający dowód w odniesieniu do obywateli innych Państw Członkowskich świadectwo wydane przez właściwe władze administracyjne w kraju pochodzenia lub przybycia obywatela innego Państwa Członkowskiego, stwierdzające, że warunki, o których mowa, zostały spełnione. Świadectwo takie dotyczyć będzie jedynie faktów uznanych przez przyjmujący kraj za istotne.

⁽¹⁾ Dz.U. 2 z 15.1.1962, str. 36/62.

Artykuł 10

1. Od dnia 1 stycznia 1990 r. Państwa Członkowskie uznawać będą jako wystarczający dowód w zakresie kwalifikacji zawodowych świadectwa, określone w art. 3 ust. 4 akapit czwarty, które są wydawane przez inne Państwo Członkowskie.

2. Odnośnie przedsiębiorstw, które otrzymały zezwolenie na prowadzenie działalności w zawodzie przewoźnika drogowego transportu rzeczy lub przewoźnika drogowego transportu osób w dziedzinie transportu krajowego lub/i międzynarodowego w przypadku Grecji przed dniem 1 stycznia 1981 r. lub w innych Państwach Członkowskich przed dniem 1 stycznia 1975 r. na mocy przepisów krajowych, o ile przedsiębiorstwa, o których mowa, są spółkami w rozumieniu art. 58 Traktatu, Państwa Członkowskie zaakceptują w zakresie kwalifikacji zawodowych świadectwo stwierdzające, że działalność, o której mowa, jest od trzech lat w praktyce prowadzona w Państwie Członkowskim. Działalność ta nie mogła ulec zawieszeniu w okresie pięciu lat przed datą złożenia świadectwa.

W przypadku osoby prawnej świadectwo stwierdzające, że działalność jest aktualnie prowadzona, będzie wydane w odniesieniu do jednej z osób fizycznych faktycznie odpowiedzialnych za działalność transportową przedsiębiorstwa.

3. Świadectwa wydane przewoźnikom transportu drogowego przed 1 stycznia 1990 r., jako dowód ich kwalifikacji zawodowych zgodnie z obowiązującymi wówczas przepisami, będą uznawane za równoważne ze świadectwami wydanymi zgodnie z przepisami niniejszej dyrektywy.

TYTUŁ III

Przepisy końcowe

Artykuł 11

Państwa Członkowskie wyznaczają władze i organy właściwe do wydawania dokumentów określonych w art. 8 ust. 2 i art. 9 oraz świadectwa, określonego w art. 10 ust. 2. Poinformują one o tym niezwłocznie pozostałe Państwa Członkowskie i Komisję.

Artykuł 12

Artykuły 8-11 stosuje się również do obywateli Państw Członkowskich, którzy, zgodnie z rozporządzeniem Rady (EWG) nr 1612/68 z dnia 15 października 1968 r. w sprawie swobodnego przepływu pracowników we Wspólnocie⁽¹⁾, prowadzą działalność przewoźnika drogowego transportu rzeczy lub osób w charakterze pracowników najemnych.

Artykuł 13

1. Państwa Członkowskie podejmą środki, niezbędne wykonania do przepisów niniejszej dyrektywy, nie później niż w terminach określonych w załączniku II część B, po konsultacji z Komisją.

2. Państwa Członkowskie prześlą Komisji przepisy prawa krajowego, które przyjmą w zakresie objętym niniejszą dyrektywą.

Artykuł 14

Dyrektywy wymienione w załączniku II część A tracą moc bez uszczerbku dla zobowiązań Państw Członkowskich w zakresie ograniczeń czasowych w celu wykonania lub stosowania, określonych w załączniku II część B.

Odniesienia do uchylonych dyrektyw są interpretowane jako odniesienia do niniejszej dyrektywy i są odczytywane zgodnie z tabelą zgodności zawartą w załączniku III.

Artykuł 15

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Luksemburgu, dnia 29 kwietnia 1996 r.

W imieniu Rady

W. LUCHETTI

Przewodniczący

⁽¹⁾ Dz.U. L 257 z 19.10.1968, str. 2. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (EWG) nr 2434/92 (Dz.U. L 245 z 26.8.1992, str. 1).

ZAŁĄCZNIK I

WYKAZ DZIEDZIN OKREŚLONYCH W ART. 3 UST. 4

Wiedza, brana pod uwagę dla oficjalnego uznawania kwalifikacji zawodowych, musi obejmować co najmniej dziedziny podane poniżej. Muszą one być opisane w szczegółach i być określone lub zatwierdzone przez właściwe władze krajowe. Powinny one być tak zaprojektowane, aby były możliwe do przyswojenia dla tych osób, których wykształcenie odnosi się do poziomu zwykle osiąganego w wieku ukończenia obowiązkowej edukacji.

A. DZIEDZINY, W ZAKRESIE KTÓRYCH JEST WYMAGANA WIEDZA OD PRZEWOŹNIKÓW TRANSPORTU DROGOWEGO ZAMIERZAJĄCYCH WYKONYWAĆ WYŁĄCZNIE TRANSPORT KRAJOWY**Prawo**

Elementy prawa cywilnego, handlowego, socjalnego, podatkowego w zakresie niezbędnym do działalności w zawodzie, ze szczególnym naciskiem na:

- zobowiązania umowne,
- umowy transportowe, ze szczególnym uwzględnieniem odpowiedzialności przewoźnika transportu drogowego (rodzaje i ograniczenia),
- spółki handlowe,
- rejestry (księgi główne),
- przepisy prawa pracy i ubezpieczeń społecznych,
- systemy podatkowe.

1. Przewoźnik drogowy transportu rzeczy

- a) Zarządzanie finansami i działalnością przedsiębiorstwa
  - metody płatności i finansowania,
  - kalkulacja kosztów,
  - wycena i warunki transportu,
  - rachunkowość,
  - ubezpieczenia,
  - fakturowanie,
  - agenci transportowi,
  - techniki zarządzania,
  - marketing.
- b) Dostęp do rynku
  - przepisy dotyczące podejmowania i wykonywania zawodu,
  - dokumenty transportowe.
- c) Standardy techniczne i aspekty transportu
  - ciężar i rozmiary pojazdów,
  - dobór pojazdu,
  - homologacja typu i rejestrowanie,
  - normy utrzymania pojazdu,
  - załadunek i rozładunek pojazdu,
  - przewóz towarów niebezpiecznych,
  - przewóz środków spożywczych,
  - istotne koncepcje ochrony środowiska w odniesieniu do użytkowania i utrzymania pojazdów silnikowych.

- d) Bezpieczeństwo drogowe
  - przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne stosowane w komunikacji,
  - bezpieczeństwo ruchu,
  - zapobieganie wypadkom i postępowanie w razie wypadku.

2. Przewoźnik drogowy transportu osób

- a) Zarządzanie finansami i działalnością przedsiębiorstwa
  - metody płatności i finansowanie,
  - kalkulacja kosztów,
  - system cen, opłat za przejazd i warunków transportu,
  - rachunkowość,
  - ubezpieczenie,
  - faktury,
  - agencje podróży,
  - techniki zarządzania,
  - marketing.
- b) Regulacja usług drogowego transportu osób
  - instytucja usług transportowych i plany transportowe,
  - warunki wykonania usług,
  - warunki odnoszące się do dopuszczenia i wykonywania zawodu,
  - dokumenty transportowe.
- c) Standardy techniczne i aspekty transportu
  - dobór pojazdu,
  - homologacja typu i zarejestrowanie,
  - normy utrzymania pojazdów,
  - istotne koncepcje ochrony środowiska w odniesieniu do użytkowania i utrzymania pojazdów silnikowych.
- d) Bezpieczeństwo drogowe
  - przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne stosowane w komunikacji,
  - bezpieczeństwo ruchu,
  - znajomość geograficzna tras,
  - zapobieganie wypadkom i postępowanie w razie wypadku.

B. DZIEDZINY, W ZAKRESIE KTÓRYCH WYMAGANA JEST WIEDZA OD PRZEWOŹNIKÓW DROGOWYCH ZAMIERZAJĄCYCH WYKONYWAĆ TRANSPORT MIĘDZYNARODOWY

Prawo

- przedmioty wyszczególnione w części A jako odpowiednie,
  - przepisy stosowane w odniesieniu zarówno do drogowego transportu rzeczy i osób między Państwami Członkowskimi oraz między Wspólnotą a państwami trzecimi, wynikające z przepisów krajowych, wspólnotowych norm, międzynarodowych konwencji i umów,
  - praktyki celne oraz inne formalności odnoszące się do kontroli transportu,
  - główne regulacje dotyczące ruchu w Państwach Członkowskich.
-

ZAŁĄCZNIK II

CZĘŚĆ A

DYREKTYWY UCHYLONE

(określone w art. 14)

— Dyrektywa 74/561/EWG

— Dyrektywa 74/562/EWG

— Dyrektywa 77/796/EWG

i ich późniejsze zmiany:

— Dyrektywa 80/1178/EWG

— Dyrektywa 80/1179/EWG

— Dyrektywa 80/1180/EWG

— Dyrektywa 85/578/EWG

— Dyrektywa 85/579/EWG

— Dyrektywa 89/438/EWG

— Rozporządzenie (EWG) nr 3572/90: tylko art. 1 i 2

CZĘŚĆ B

<i>Dyrektywa</i>	<i>Nieprzekraczalny termin wykonania lub zastosowania</i>
74/561/EWG (Dz.U. WE L 308 z 19.11.1974, str. 18)	1 stycznia 1977 r. 1 stycznia 1978 r.
80/1178/EWG (Dz.U. WE L 350 z 23.12.1980, str. 41)	1 stycznia 1981 r.
85/578/EWG (Dz.U. WE L 372 z 31.12.1985, str. 34)	1 stycznia 1986 r.
89/438/EWG (Dz.U. WE L 212 z 22.7.1989, str. 101)	1 stycznia 1990 r.
74/562/EWG (Dz.U. WE L 308 z 19.11.1974, str. 23)	1 stycznia 1977 r. 1 stycznia 1978 r.
80/1179/EWG (Dz.U. WE L 350 z 23.12.1980, str. 42)	1 stycznia 1981 r.
85/579/EWG (Dz.U. WE L 372 z 31.12.1985, str. 35)	1 stycznia 1986 r.
89/438/EWG (Dz.U. WE L 212 z 22.7.1989, str. 101)	1 stycznia 1990 r.
77/796/EWG (Dz.U. WE L 334 z 24.12.1977, str. 37)	1 stycznia 1979 r.
80/1180/EWG (Dz.U. WE L 350 z 23.12.1980, str. 43)	1 stycznia 1981 r.
89/438/EWG (Dz.U. WE L 212 z 22.7.1989, str. 101)	1 stycznia 1990 r.

ZAŁĄCZNIK III

TABELA ZGODNOŚCI

Dyrektywa 74/561/EWG	Dyrektywa 74/562/EWG	Dyrektywa 89/438/EWG	Dyrektywa 77/796/EWG	Niniejsza dyrektywa
Art. 1 ust. 1	Art. 1 ust. 1			Art. 1 ust. 1
Art. 1 ust. 2 tiret pierwsze	–			Art. 1 ust. 2 tiret pierwsze
–	Art. 1 ust. 2 tiret pierwsze			Art. 1 ust. 2 tiret drugie
Art. 1 ust. 2 tiret drugie	Art. 1 ust. 2 tiret drugie			Art. 1 ust. 2 tiret trzecie
Art. 2 ust. 1, 2	–			Art. 2 ust. 1, 2
–	Art. 1 ust. 3			Art. 2 ust. 3
Art. 3	Art. 2			Art. 3
Art. 4	Art. 3			Art. 4
Art. 5	Art. 4			Art. 5
Art. 6	Art. 5			Art. 6
Art. 6a	Art. 5a			Art. 7
Art. 7	Art. 6			–
			Art. 1 ust. 1	Art. 8 ust. 1
			Art. 3	Art. 8 ust. 2
			Art. 4	Art. 9
			Art. 5 ust. 1	Art. 10 ust. 1
			Art. 5 ust. 2	Art. 10 ust. 2
–	–	Art. 4		Art. 10 ust. 3
			Art. 6	Art. 11
			Art. 1 ust. 2	Art. 12
–	–	Art. 5		Art. 13
–	–			Art. 14
Art. 8	Art. 7			Art. 15
Załącznik pkt A. 1	Załącznik pkt A. 1			Załącznik I pkt A. 1(Prawo)
Załącznik pkt A. 2, 3, 4, 5	–			Załącznik I pkt A. 1 lit. a), b), c), d)
–	Załącznik pkt A. 2, 3, 4, 5			Załącznik I pkt A. 2 lit. a), b), c), d)
Załącznik pkt B	Załącznik pkt B			Załącznik I pkt B
	–	–	–	Załącznik II część A
	–	–	–	Załącznik II część B
	–	–	–	Załącznik III